

En upopulær abortgrænse

For et par år siden, besluttede regeringen sig for at rykke abortgrænsen fra 12. uge til 18. uge uden at spørge danskerne, hvad de egentlig synes. I de mange samtaler, jeg har haft med diverse danskere, når jeg har været ude på gaden og snakke om abort, møder jeg sjældent mennesker, der er for den nye abortgrænse. Tværtimod har jeg hørt utallige sige, at den nye abortgrænse er ganske forfærdelig, på trods af, at de faktisk er for abort. Dette oplever jeg ikke bare ude på gaden, men også på de sociale medier. Fx skriver en kvinde dette under et opslag vedr. den nye abortgrænse: *"Jeg synes klart, at det er alt for sent, medmindre der er noget helt galt. Faktisk synes jeg, at det er en form for drab... et levende lille menneske er i gang..."*. En anden kommentar lyder: *"Det var og er så uetisk at abortgrænsen blev hævet fra 12. til 18. graviditetsuge. Og det var direkte ulækkert at Sophie Løhde og Magnus Heunicke skålede i champagne, da de fik deres lov stemt igennem. Det lille liv i maven udvikler sig så meget i den periode og det er frygteligt, hvis det her betyder flere sene aborter."*

Et hav af kommentarer som disse fandt jeg under flere opslag vedr. den nye abortgrænse. Kommentarer, som kommer fra folk, der ikke engang er imod abort!

Som reaktion på den nye abortlov var vi dengang en flok, der gik gennem Strøget i København frem til Christiansborg med det formål at vække medfølelse med det lille menneske via plakaternes billeder og tekster. I dag gør vi det samme i Esbjerg. For det ufødte menneske er stadig usynligt i debatten om abort, hvor ALT kommer til at handle om kvinders rettigheder – og ikke andet. Det her handler ikke om, at kvinder ikke kan stå i svære situationer. Det handler om, at på TRODS af svære situationer, må vi ikke slå et andet uskyldigt menneske ihjel! Det handler om at tilbyde sårbare kvinder noget BEDRE end abort. Og så handler det om, at kvinder får lov at træffe deres valg på et OPLYST grundlag. Der er så mange, der har set vores banner om fosterets udvikling, når Retten til Liv har været ude på gaden, som har fortalt, at de slet ikke vidste, hvor meget der sker i de tidlige graviditetsuger, eller hvordan fosteret ser ud på det tidspunkt.

Vi har også mødt kvinder, der har fortalt, at de slet ikke ville have fået en abort, hvis bare de havde fået den hjælp, de havde brug for. Hvis de havde fået tilbudt andre muligheder. Og det er ikke bare kvinder, der lider under abort, men også mænd, som mister deres børn! Mænd, som er magtesløse, når det kommer til det liv, de har været med til at skabe.

Vi står her nu for at vise, at vi ønsker et samfund, der rækker hænderne ud mod disse sårbare familier, ikke et samfund, der vender ryggen til, så abort føles som den eneste udvej.

I 2024, da vi kom frem til Christiansborg, læste jeg et brev højt, som vi samme dag havde afleveret i hver enkelt Folketingspolitikers postkasse. Fordi det er politikerne, der har den direkte indflydelse på vores lovgivning. Men vi andre har en *indirekte* indflydelse på politikernes beslutninger med de holdninger, som VI giver til kende. Derfor står vi her i dag.

Brevet, jeg læste dengang, er stadig aktuelt. Derfor vil jeg gerne læse det for jer i dag:

Optog 29. August 2026 Esbjerg
Indslag foran rytterstatuen ved Kristina Kristensen, ungdomssekretær

Kære Mette Frederiksen

Jeg håber, du vil give mig en chance og læse mit brev.

Jeg har et spørgsmål: Hvornår mener du, et menneske har ret til at leve? Er vi først værdifulde, når vi kan præstere? Skal man have en bestemt alder? Se ud på en bestemt måde? Handler det om vores evner? Er et menneske ikke værdifuldt bare ved at være til?

Hvis du kan svare ja til det sidste spørgsmål, hvorfor gør regeringen så ikke alt hvad den kan for at beskytte ALLE mennesker - inkl. de ufødte?

Biologisk set er et foster lige så meget i live som du og jeg. Et foster er et levende menneske, der er under udvikling præcis ligesom et spædbarn, en 2-årig eller en teenager også er.

Er en abortgrænse til 18. uge virkelig noget, du ønsker?

Der kan være mange grunde til, at en kvinde vælger en abort. Det er bestemt ikke en nem beslutning. Jeg havde selv en barsk opvækst med dårlig økonomi, alkoholisme, frygt, depression og andre ting i familien, der er for svært for mig at nævne her. Kommunen var over mig hele min barndom. Jeg var uplanlagt og passede ikke i mine forældres planer. Men jeg har ALDRIG ønsket ikke at være til. For det ER muligt at komme ud på den anden side.

Tænk hvis min mor havde fået en abort, fordi hun ønskede at skåne mig for en kaotisk og barsk opvækst... Men hvad med mig? Hvad med min stemme? Hvad med mit ønske om at leve? For jeg vil GERNE leve.

Hvad hvis det aborterede ufødte menneske også gerne ville det?

Nogle mener, at man først får ret til at leve, når man kan overleve uden for livmoderen. Jeg blev selv født 2 måneder for tidligt og overlevede kun, fordi kuvøsen var opfundet, og jeg havde nogle gode læger. Er min værdi afhængig af teknologi og af at have gode læger i nærheden?

"Med en abortgrænse til 18. uge bliver det enklere at abortere handicappede" - hvad siger denne tilgang om regeringens syn på de handicappede i vores samfund? Er det ikke den største lussing til den, der f.eks. har Downs Syndrom? Er det ikke lidt som at sige: "Dig er der nok ingen, der vil have. Det er bedre for dig at være død." Er det virkelig det signal, regeringen ønsker at sende til vores medmennesker? Hvad hvis de nu GERNE vil leve?

Har I spurgt befolkningen, hvad de synes?

Det store argument er "min krop, mit valg". Det er sandt, at en kvindes ret over egen krop ER enorm vigtig. Men den overtrumfer ikke et andet uskyldigt menneskes ret til at leve. For hvis den gjorde det, skulle der jo være fri abort helt til fødslen? Her er fosteret stadig inde i kvindens krop? Men det kan de fleste alligevel se, er for langt ude.

Vi må simpelthen finde på en anden løsning end at tage livet af små mennesker. Lige nu har de ufødte ingen stemme - men det har du. Vil du tale for dem?

Mvh

Kristina Kristensen, 22 år
studerende, ungdomssekretær i Retten til Liv